

kræve en individuel Prøvelse ved Centralmyndigheden eller dennes sagkyndige Medhjælp i hvert enkelt Tilfælde.

Det er i Virkeligheden dette Standpunkt, paa hvilket saavel Kommissionskflertallets som Kommissionsmindretallets Lovudkast staa, og det er dette, der for Regeringen fremtræder som en Hovedanke imod dem.

Kommissionens Flertal aabner først (Udkastets § 1) en almindelig Udgang til at faa Navneforandring ved et af Ministeriet udstedt Navnebevis uden nogen i Navnets Bestaaenhed liggende Begrænsning (jfr. Ordene „eller paa anden Maade“). Ved gentagne Bekendtgørelser (§§ 5 og 8), eventuelt ved Henvendelse til Børere af det attraaede Navn (§ 7), mulig ogsaa i foresaldende Tilfælde ved Underøvrighedens Erklæring (§ 6) søges der Garanti imod, at andres Navneinteresser trædes for nær. Fremkommer der Indsigelse, kan den protesterende først hos Ministeriet, og, hvis dette ikke finder Indsigelsen begrundet, senere hos Domstolene søge Beskyttelse; fremkommer der ingen Indsigelse, skal Beviset udfærdiges, og Udgang til Domstolene er affaalet. Det Flertallet saaledes paa den ene Side ikke opstiller nogen almindelig Grænse for, hvilke Navne der kan tilgives, men lader alt bero paa, imod hvilke Tilgivelser Indsigelse fremkommer, gives der paa den anden Side i Lovteksten ingen og i Motiverne kun sparsomme Anthyndninger af, efter hvilke Hensyn det skal afgøres, om en fremkommen Indsigelse skal tages til Følge; alt vil her komme til at bero paa et Skøn, først af Administrationen og derefter af Domstolene, altsaa et Skøn over Skøn uden Lovbundne Regler og saaledes, at der ved det første, Underkønnet, staar sagkyndig Bistand til Raadighed, medens denne af Loven ikke sikres ved det sidste, Overkønnet. Bortset fra, hvad der i øvrigt kan indvendes, navnlig mod den Nødvendighed for at følge med Uvissbekendtgørelser, som resulterer af den af Flertallet anbefalede Ordning, jers det i Virkeligheden ikke, at der ved en saadan Lov vilde opnaas væsentlig mere end ved en Lov, der gik ud paa, at Gehyret for Navneforandringer nedsettes til 2 Kr., at der tilforordnes Ministeriet en Konsulent i Navnesager, og at der forud for enhver Bevilling af Navneforandring skal gaa offentlig Rundgørelse om den indkomne Ansøgning.

Mindretallets Udkast henviser, naar Talen ikke er om det særlige Tilfælde: den frafalte Hustrus Genoptagelse af sit Familienavn, Untagelsen af ethvert Navn, der ikke er et Tilnavn, under hvilket vedkommende selv eller hans Fader eller Farfader har været almindelig kendt — i Mangel heraf

et til Moderen eller Morfaderen paa lignende Maade knyttet Navn — til kongelig Bevilling, der indtil 1915 udfærdiges gratis for Personer med almindelige Navne. Kun et Navneraad's konsultative Medvirking, en offentlig Bekendtgørelse og Gehyrfriheden adskiller altsaa i denne Mængde af Tilfælde Ordningen fra det hidtil gældende. Allerede dette er efter Regeringens Mening en afgørende Anke mod Lovudkastet, og dertil kommer, at der over for dettes Regler om Traget paa Godkendelse ved Navneraadet af Tilnavne (§§ 10 og 11) frembyder sig væsentlige Indvendinger, baade med Hensyn til Hovedreglen (§ 10), der udfordrer, at enten vedkommende selv eller to Generationer forud for ham ere kendte under det paagældende Navn, og derved kan fremkalde ret vilkaarlige Resultater, og med Hensyn til Undtagelsen (§ 11), der vil fremkalde Tvivlsmaal baade maaste om, hvad der forstås ved, at et Tilnavn „er blevet knyttet til paagældende eller hans Slægt ved Overførelse af en fremmed Slægts Familienavn eller arvede Tilnavn“, og navnlig om, hvorvidt det i det enkelte Tilfælde faktisk er gaaet til paa den ene eller den anden Maade.

I Modsigning til disse Udkast, der saaledes i deres Stræben efter at forene et vidt Maal af Frihed til Navneforandring med et vidt Maal af Beskyttelse for bestaaende Navneinteresser, i væsentlig Grad havne i et rent ulovbundet Skøn, der, det være nu i sidste Instans lagt i Administrationens eller i Domstolenes Haand, ikke principielt bringer Sagen ud over den bestaaende Tilstand, mener Regeringen altsaa, at man bør fortsætte i det Spor, som i det tidligere Samarbejde mellem Rigsdag og Regering er betraadt, og udforme visse almindelige Regler, efter hvilke lovbestemt Udgang til Navneforandring have, uden at bestaaende Navneinteresser inden for disse Reglers Omraade skulle kunne træde hindrende i Vejen. Man fastholder herved dels det Standpunkt, paa hvilket Staten i 1828 har stillet sig, at en Navnetillæggelse efter almindelige Regler kan tilstedes, uden at der derved sker Indgrib i andres berettigede Interesser — den Kritik, som med Føje rettes imod Tilstanden, saaledes som den har udviklet sig paa Lovgrundlaget fra 1828, retter sig ikke nærmest mod Bestemmelserne selv, men mod deres Gennemførelsesmaade og gaar ingenlunde ud paa, at bestaaende Navneinteresser derved ere traadte for nær —; og man vil kunne opstille Reglerne saaledes, at man ikke derved kommer til at træde bestaaende Navneinteresser væsentlig mere nær, end Tilfældet har været i den hidtil herskende Bevillings-